

Dünya Şiir Günü

– GürhanGürses · 22 Mart 2017

Sevgili,

Çık dışarıya da Millet şiir okusunŞiir görsün.Herkesin mutlaka bir şiiri vardır kıyıda köşede saklı duran.
Benim tek şiirim sensin aşikâr olan!

Sevgili,

21 Mart Dünya Şiir Günü için bir şey yazmadım. Sana saygım var. Senden sonra şiir yazmıyorum daha. Eskilerle idare ediyorum. Bugün senin için yazdıklarımın dizeler paylaşmak istedim.

“Seni sevmekle suçlanıyorum

Hiç bu kadar güzel suçlanmamıştım.” Bu yazı bu aşkın ispatı değildir de nedir şimdi? Ne kadar da seni yazmışım ne kadar da seni yaşamışım? Başka şiire lüzum var mı?

“Ağlamak hiç bu kadar güzel gelmemişti

Yaşın olayım gözünde 24 saat ağla beni” demişim bir şiirimde. Duygularım depreşti yoksun ama varsın bir şekilde seviyorum seni. Durmadan bıkip usanmadan, çocukça masumca hesapsızca, kitapsızca, erkekçe seviyorum seni.

Sevgili,

“Her bir karışına yeryüzünün

Yâr yüzünü nakşedeyim

Her bir sayfasına gökyüzünün

Gül yüzünü aşk edeyim.” Ne kadar da olağanüstü inciler dökülmüş kalp sedefimden. Hepsi de sana, mutlaka sana, illa ki, elbet sana! Farkın olacak bu âlemde!

“Ve seviyorum seni

Yeminim

‘Dinim imanım.’ üzerine!” Seni yüreğimde büyüterek yaşıyorum. Sancı sancı yaşıyorum, acı acı... İnanarak seviyorum, inancın olsun.

Sevgili,

“Hep bu saatte ortaya çıkar sensizliğim

Müzminleşen bir aşk ağrısına müptelayım

Tiryakin olmuşum da çekiyorum seni içime

Belalın olmuşum da ömrüne talibim

Ben sende galibim galiba sevgilim” Sen şiir gözlüm, şiir bakışım, şiir boylumsun. Sana bakmak en güzel şiiri okumak demektir. Seninle konuşmak en tatlı melodiye dinlemek, sana dokunmak en güzel çiçeğe dokunmak demektir. Seni yaşamak cenneti yaşamak demektir.

“Metropol olsam da boş sen olmadıktan sonra

Mezra olayım razıyım tek sen ol yanı başımda!”

Sevgili,

21 Mart Dünya Şiir Günü...

Bugün sensiz ve sessiz Dünya Şiir Günü'nü kutladım. Boş bir masada, mum ışığında... Terk edilmiş bir meyhaneydi yüreğim. Kadehler dökülmüş, sandalyeler devrilmiş. Saki gitmiş, müşteri bitmiş. Duvarlar örümcek bağlamış. Camlar kirden görünmez olmuş.

“Kaptan, demir attığın hüznün limanında

Seni bir başına koyup gidene selam olsun.” diye sayıklıyorum yokluğunu hummalı bir hastalığa tutulmuş gibi. Bu ne kadar sendir sayıklıyorum. Bu ne sen dilliliktir. Sen yokken böyleyim işte! Bakımsız, tadımsız, hazımsız... Kupkuru bir ağaç gibi meyveye duruyorum. Tarifsiz acıları içinde kendime bile yabancıyım.

“Şehir terminaline döndü yüreğim

El sallamak kâr etmiyor ömrüm sallanıyor” Giden sen olunca şehrim yıkılmaz mı? Ömrüm tuz buz olmaz mı?

Sevgili,

21 Mart Dünya Şiir Günü... Ne de şiirsiz bir gündü benim için. Tek dizem sensin, tek ölçüm! Şairliğime delilsin. Sensiz şiirlerim şiir değil! Dizelerim tutulmuş, ölçüm yok olmuş. Sanatım yavan kalmış. Sensiz şiirde ben bir hiçim.

“Ben sana çoğalarak âşık olurken

Sen bana azalarak bitme

Gitme...”

Hüzün dolu sözler yağmur misali dökülüyor kâğıda.

“ Sen duasına çıktım

Yağmadın bana.” Halimi tarife gerek yok. Hep acı, hep hüznün, hep gözyaşı... Umut yok, gülümseme, mutlu olma! Galiba hüznü seviyorum, siyahı...

“Kader dediğimiz şey keder olup çıkıyor karşımıza

Keder dediğimiz şey yağmur olup yağıyor başımıza

Kaşıyor bir bilinmez el yaramızı

Kanatıyor içimizdeki sancıyı

Tetikliyor acımızı”

Seninleyken vaktin pek bir ehemmiyeti yokken, sensiz bir saniye bile cehennem azabı gibi geliyor. Acaba nedendir? Bu tarife gelmeyen ve kalbe yetmeyen acı için ne gibi bir suç işlemişim? Bilmiyorum. Bildiğim tek şey sevgilim, ezberim;

“Ah Kaptan!

Bu hal reva mı sana, bu vaziyet seza mı?

Gül yaprağına çiğ tanesi düşmüş,

Kirpiklerin ondan ıslanmış

Ölürüm ben sana Kaptan!”

Dünya şiir günü sensiz şiir günü değil bana!

Ölüm günü...